

MEDEDELSER

Henvendelse til Folketingets Retsudvalg om ungdoms-sanktion

Landsforeningens Sekretariat flytter medio marts

31. Tavshedspligt - Forsvarere - Betinget straf - Rettighedsfrakendelse
32. Tavshedspligt - Forsvarere - Frikendelse - Pålæg - Rettighedsfrakendelse
33. Forsvarer - Tavshedspligt - Rettighedsfrakendelse
34. Tavshedspligt - Forsvarere - Betinget straf - Rettighedsfrakendelse - Opsættende virkning
35. Politiet - Ordensbekendtgørelsen - Fornærmelige ytringer - Frifindelse
36. Vidnetrusler - Beviser - Frifindelse

LANDSFORENINGEN AF BESKIKKEDE ADVOKATER

Folketingets Retsudvalg
Christiansborg

Amagertorv 21
26. februar 2007

Vedr.: Ændring af ungdomssanktion - Lovudkast fra Socialministeriet.

Landsforeningen af Beskikkede Advokater er blevet opmærksom på, at et lovforslag vedr. ovennævnte påtænkes fremsat af Socialministeriet. Landsforeningen har ikke været blandt de organisationer, som man har ønsket at høre inden forslaget fremsættelse. Høringsfristen udløb den 26. januar 2007.

Landsforeningen skal henstille, at man mere bredt overvejer, om ungdomssanktionen skal fortsætte i dens nuværende form, og om der ikke er behov for flere sanktionsformer til unge kriminelle.

Det påtænkte lovforslag kommer kun med nogle lappeløsninger i form af, at der tilknyttes en koordinator til de forskellige faser. Dertil kommer en regel om undersøgelse af den unge og hans opholdsrum. Om det sidste bemærker Landsforeningen, at man kan tiltræde Rigsadvokatens høringsskrivelse af 24. januar 2007, hvorefter reglerne bør udformes i overensstemmelse med straffuldbyrdelseslovens § 60 om indgreb over for indsatte. Børn bør ikke have en ringere og svagere retsbeskyttelse over for indgreb end voksne.

Det påtænkte lovforslag råder ikke bod på den kritik, der generelt må rejse sig vedr. den udbredte anvendelse af ungdomssanktion som en "to-årig spændetrøje", der praktiseres forskelligt og har en meget høj recidivprocent. Justitsministeriets Forskningsenhed har i flere omgange udgivet undersøgelser, senest i november 2006, hvor en af konklusionerne er, at kun ca. 13 % gennemfører sanktionen uden væsentlige problemer. Man kan af nogle af de beskrevne forløb få den nærliggende tanke, at den unge, ved at begå grov kriminalitet under afviklingen af sanktionen, direkte søger at kriminalisere sig ud af ungdomssanktionen med henblik på at blive idømt en - kortere - ubetinget straf.

120 af de 148 unge, som undersøgelsen omfatter, har begået ny kriminalitet i løbet af 2 år efter ungdomssanktionens start, svarende til en recidivprocent på 82.

Det siger sig selv, at det kan være vanskeligt at sammenligne recidivprocenten i tilslutning til de forskellige sanktioner. Hvis ungdomssanktion skal anvendes over for

særligt belastede unge, må man naturligvis forvente en højere recidivprocent end for unge, der idømmes en betinget straf. Men en recidivprocent på 82 kan vist ikke ligefrem betegnes som en succes.

Landsforeningen finder, at man mere grundlæggende bør se på de faktorer, der kan bevirke, at ungdomssanktionen ikke virker efter hensigten. Først og fremmest skal Landsforeningen pege på problemet med den forudgående varetægtsfængsling, som der ikke tages fornødent hensyn til ved sanktionsfastsættelsen.

Det fremgår af en tidligere undersøgelse af Justitsministeriets Forskningsenhed fra august 2006, at varetægtstiden i gennemsnit har været 57 dage for de unge, der senere idømmes frihedsstraf, mens gennemsnittet er på 72 dage for dem, der idømmes en ungdomssanktion. Lidt over en trediedel af de dømte til ungdomssanktion har været varetægtsfængslet i over 10 uger. I visse tilfælde har varetægtstiden været oppe på lidt over 8 måneder.

Som reglerne er nu, er der ikke varetægtsfradrag i forbindelse med ungdomssanktion. Den unge kan tilmed risikere, at han - uanset at der har været rigelig tid til at undersøge hans forhold og planlægge det videre forløb - pålægges at opholde sig yderligere et par måneder i sikret institution af retten, måske fordi retten ikke føler, at ungdomssanktionen i sig selv er straf nok. Dommen formuleres f. eks. således, at den domfældte **skal** opholde sig i yderligere 2 måneder på sikret institution, ikke i **indtil** 2 måneder, selv om det sidste burde være hovedreglen, hvis den unge i forvejen er varetægtsarrestant det samme sted.

Det forhold, at der ikke tages hensyn til den forudgående varetægtsfængsling, afskærer i praksis den varetægtsfængslede unge fra at få prøvet byrettens afgørelse af skyldspørgsmål og sanktion. Den pågældende kan risikere, at der bare bliver lagt nogle måneder på i varetægt, inden ungdomssanktionen kan påbegyndes, og at sluttidspunktet for ungdomssanktionen på tilsvarende måde forlænges.

Den unge, der var indstillet på at modtage en dom til ungdomssanktion og forestiller sig, at han efter en længerevarende varetægtsfængsling skal videre i forløbet, bliver enormt frustreret og modvillig, hvis han skal opholde sig yderligere et par måneder på samme institution.

De fysiske rammer på de sikrede institutioner er ikke egnede til længerevarende frihedsberøvelse. Det er en straf oven i straffen, at det følger af reglerne for ungdomssanktion, at man, hvis man skal opholde sig på sikret institution efter dommen, ikke må få udgang de første 30 dage.

Det kan føre til det groteske resultat, at en ung varetægtsarrestant, surrogatfængslet på efterforskningen, der på grund af varetægtsens længde af politiet har fået tilladelse til ledsagede udgange i nærområdet ved institutionen, pludselig efter dommen, hvor efterforskningshensynet er bortfaldet, skal holdes totalt indespærret i 30 dage.

Det har været fremme i debatten om ungdomssanktion, at der er store forskelligheder i afviklingen af sanktionen, at nogle kommuner er mere restriktive end andre i "afsoningsfasen" med hensyn til den unges kontakt med omverdenen efter de første 30 dage, og at nogle kommuner tilmed er mere restriktive, end hvis den unge afsøner straf på en institution som led i et afsoningsforløb under Kriminalforsorgen.

Det siger sig selv, at sådanne forskelle er med til at opbygge frustrationer hos de unge, der på grund af de små afdelinger har god mulighed for at følge med i de medindsattes vilkår.

Nyttigheden af tidsubestemte foranstaltninger over for unge er som et pendul, der svinger frem og tilbage. I nogle perioder ses det som løsningen på problemerne for dårligt socialt fungerende unge. I andre perioder erkender man, at selve den tidsubestemte foranstaltning ikke fører til bedre behandlingsresultater, men på den anden side fører til stor ulighed i forhold til den begåede kriminalitet.

Der er grund til at rejse spørgsmålet, om det er hensigtsmæssigt i det omfang, det praktiseres for øjeblikket ganske bredt fra visse kommuner og regionale anklagemyndigheder, at påstå ungdomssanktion også over for førstegangskriminelle, der måske i forhold til andre og mere aktive har været medløbere ved f.eks. røverier.

Måske burde man have et bredere spektrum af sanktioner, som f.eks. i Sverige, hvor man netop har gennemført en omfattende reform på området og indført en ny sanktionsmulighed - ungdomstjeneste - hvor unge straffes ved at yde samfundsarbejde. Der kan formentlig også peges på andre varianter, hvor den unge oplever, at det har konsekvenser, at man forser sig, men uden de negative virkninger, der følger af at afsone en uhensigtsmæssig sanktion blandt andre unge, der måske er endnu mere utilpassede.

Foreningen har sendt kopi af nærværende henvendelse til Justitsministeriet og Socialministeriet.

På bestyrelsens vegne
Elsebeth Rasmussen

Landsforeningens Sekretariat flytter pr. 15. marts 2007

Advokat Elsebeth Rasmussen flytter - med de øvrige kontorfæller - længere ned ad Strøget til Amagertorv 11, 1160 København K.

Telefon uændret: 33 15 01 02

Fax ny: 33 14 19 33.

E-mail ny: er@homannlaw.dk.

Regn ikke med at få svar på henvendelser hverken den 14. eller 15. marts 2007. Der er meget teknik, der skal installeres eller reableres.

Landsforeningens Meddelelse 31/2007

Tavshedspligt - Forsvarere - Betinget straf - Rettighedsfrakendelse

Straffelovens § 56, § 79, § 82 og § 152, retsplejelovens § 138.

Beskikket advokat A havde i tre længerevarende samtaler med sin varetægtsfængslede klients hustru, der selv var sigtet i en narkosag, refereret forklaringer afgivet under retsmøder og under afhøringer hos politiet om de sigtedes stillingtagen og forklaringer til de rejste sigtelser samt oplysninger om politiets efterforskningskridt i form af telefonaflytninger, rumaflytning og sagkyndige undersøgelser. Han havde under telefonsamtalerne flere gange udtalt, at han strengt taget ikke måtte referere fra et lukket retsmøde, og at han fortalte mere, end han måtte.

På denne baggrund fandt landsretten, at A uberettiget havde videregivet fortrolige oplysninger, og at han havde haft det fornødne forsæt hertil, hvorfor han blev fundet skyldig i overtrædelse af § 152. Byrettens straf på betinget fængsel i 30 dage fandtes passende. Bestemmelsen om rettighedsfrakendelse i form af, at A i 1 år under sit virke som advokat frakendtes retten til at beskæftige sig med straffesager som forsvarer blev stadfæstet. (Dissens 5-1 med hensyn til rettighedsfrakendelsen). U 07.338 Ø.

ØL 16. afd. a.s. nr. S-2468-06, 31/10 2006

Advokat A på 51 år var tiltalt for overtrædelse af straffelovens § 152, stk. 1, ved i maj - juli 2005 i forbindelse med sit virke som beskikket forsvarer for M, der var varetægtsfængslet i isolation for overtrædelse af straffelovens § 191, uberettiget at have

videregivet oplysninger fra et lukket retsmøde og fra sagens øvrige akter, idet han under tre telefonsamtaler med M's hustru K refererede forklaringer afgivet under retsmøder og under afhøringer hos politiet om de sigtedes stillingtagen og forklaringer til de rejste sigtelser, samt oplysninger om efterforskningskridt i form af telefonaflytninger, rumaflytninger og sagkyndige undersøgelser.

Der var påstand om frihedsstraf og påstand om, at A i medfør af RPL § 138, jfr. straffelovens § 79, indtil videre frakendtes retten til at udøve advokatvirksomhed, subsidiært at A indtil videre frakendtes retten til at beskæftige sig med straffesager.

A, der var ustraffet, påstod frifindelse. Han oplyste bl.a. om sine personlige forhold, at han blev beneficeret omkring 1990. I maj 2005 blev han af politiet spurgt, om han kunne være forsvarer for M, som han ikke kendte i forvejen. Han formodede, at det var politiet, der gav hans telefonnummer til M's hustru, for at hun kunne ringe til ham vedr. tøj m.v. Når man hørte aflytningerne, var der tale om lange samtaler med K. Han kunne vedstå indholdet, men det undrede ham, at han gentog sig selv og snublede over ordene. Han undrede sig også over længden. I den pågældende periode havde han dårligt helbred og træthed i betydeligt omfang. Han kunne høre, at han ikke havde overskud til at "cutte" K af.

I juli 2005 blev han indkaldt til møde med politiadvokaten. Han troede, at formålet med mødet var at skære sagen til, men politiadvokaten var rasende over, at han havde talt om sagen med K. Han trak sig fra sagen.

Da han havde den første samtale med K, var han klar over, at K havde en sigtets retsstilling.

Anklageren foreholdt A, at han under de aflyttede samtaler nævnte, at "han siger noget mere end han må". A forklarede, at han i starten var usikker på, om K var involveret i sagen. Det viste sig imidlertid, at hun forklarede det samme, som L havde forklaret under rumaflytningerne. Hun havde ret til at blive oplyst om sagen, men det var da korrekt, at politiet styrede informationsstrømmen i en sag af en sådan karakter.

K kunne have fået de samme oplysninger fra politiet eller fra en forsvarer i kraft af, at hun havde en sigtes retsstilling.

Under samtalerne havde han undervejs nogle betænkeligheder ved, hvad han skulle sige til hende, men det han sagde, var ikke forbudt, når hun som angivet havde ret til at få oplysningerne fra politiet eller en forsvarer. Når han under samtalen sagde til K, at hun ikke skulle fortælle andre, hvad han havde sagt til hende, var det for at advare

imod, at hun inkriminerede sig selv. Allerede under den første samtale var han klar over, at K ville blive afhørt med en sigtedes retsstilling.

Han vedgik, at han under den første samtale havde forklaret K, at M's forklaring om at have sejlet en båd alene, var en vanvittig forklaring. Det kunne ikke lade sig gøre.

Byrettens begrundelse og afgørelse:

"Efter retsbog fra grundlovsforhør af 25. maj 2005 i sagen mod M samt telefonaflytningerne lægges det til grund, at tiltalte som beskikket forsvarer for M har videregivet oplysninger til dennes hustru K i det omfang, som fremgår af anklageskriftet, og at tiltalte alene havde disse oplysninger i kraft af, at han som beskikket forsvarer for M var i besiddelse af sagsakter og havde deltaget i et lukket grundlovsforhør.

Retten finder ikke, at tiltalte havde ret til at videregive disse oplysninger til K, uanset om det kan lægges til grund, at han var bekendt med, at hun havde en sigtedes retsstilling.

Retten finder endvidere at tiltalte, der er advokat, og som i øvrigt under de 3 telefonsamtaler giver udtryk for, at han siger mere, end han må, havde det til domfældelse fornødne forsæt. Det findes uden betydning for sagen, hvorvidt de videregivne fortrolige oplysninger havde betydning for efterforskningen, idet det ikke tilkommer tiltalte at vurdere, hvilke fortrolige oplysninger der har betydning for efterforskningen, og hvilke der ikke har betydning.

På denne baggrund findes tiltalte skyldig i overensstemmelse med anklageskriftet.

Strafpåstanden:

Straffen fastsættes til fængsel i 30 dage, jf. straffelovens § 152, stk. 1.

Retten har ved strafudmålingen lagt vægt på karakteren og omfanget af de videregivne oplysninger, som var egnet til at modvirke efterforskningen i en større narkosag.

Straffen skal ikke fuldbyrdes, hvis tiltalte overholder de betingelser, som er angivet nedenfor, jf. straffelovens § 56, stk. 2. Retten har herved lagt vægt på, at tiltalte ikke tidligere er straffet samt konsekvenserne af rettighedsfrakendelsen.

Frakendelsespåstanden:

To voterende finder, at forholdet er af så grov karakter, at den subsidiære påstand om

rettighedsfrakendelse efter straffelovens § 79 skal tages til følge som nedenfor bestemt, men finder ikke, henset til at det kriminelle forhold er begået under tiltaltes udøvelse af hvervet som beskikket forsvarsadvokat, at der er grundlag for at frakende tiltalte retten til at virke som advokat i øvrigt.

En voterende finder ikke, at forholdet er af så grov karakter, at der skal ske rettighedsfrakendelse.

Der afsiges dom efter stemmeflertallet."

Prøvetiden for den betingede dom var 1 år. A blev frakendt retten til under sit virke som advokat at beskæftige sig med straffesager som forsvarer i 1 år.

A ankede med påstand om frifindelse, subsidiært formildelse, samt frifindelse for påstanden om rettighedsfrakendelse.

Anklagemyndigheden påstod endeligt stadfæstelse.

A forklarede supplerende, at han forud for telefonsamtalerne med K var bekendt med, at hun var afhørt af politiet med en sigtets retsstilling og var tilbudt forsvarerbeskikkelse. K var derfor berettiget til at få de oplysninger om sagen, som han videregav til hende fra det lukkede grundlovsforhør og sagens akter, da der ikke var givet forsvarerne til de sigtede i sagen pålæg om ikke at videregive de oplysninger, de havde modtaget fra politiet. Der var således ikke tale om, at han i forhold til K uberettiget videregav fortrolige oplysninger, men at han ud fra et etisk synspunkt burde have ladet politiet styre informationsstrømmen. På grund af sygdomssvækkelse havde han dog mistet overblikket.

Resten er citat fra landsrettens dom:

"Landsrettens begrundelse og resultat

Tiltalte har i overensstemmelse med de optagne telefonsamtaler erkendt, at han som beskikket forsvarer for M, der var varetægtsfængslet i isolation i forbindelse med en sag mod flere for overtrædelse af straffelovens § 191, under tre længerevarende telefonsamtaler med M's hustru K refererede forklaringer afgivet under retsmøder og under afhøringer hos politiet om de sigtedes stillingtagen og forklaringer til de rejste sigtelser samt oplysninger om politiets efterforskningskridt i form af telefonaflytninger, rumaflytning og sagkyndige undersøgelser, og at han under telefonsamtalerne flere gange udtalte, at han strengt taget ikke måtte referere fra et lukket retsmøde, og at han fortalte mere, end han måtte.

På denne baggrund finder landsretten, at tiltalte uberettiget har videregivet fortrolige oplysninger, og at han har haft det fornødne forsæt hertil. Landsretten tiltræder derfor, at tiltalte er skyldig efter anklageskriftet.

Straffen findes passende.

Fem af rettens medlemmer finder efter det ovenfor anførte om forholdets karakter og omfang, at forholdet gør tiltalte uværdig til den agtelse og tillid, der må kræves til udøvelse af forsvarerhvervet. Disse medlemmer tiltræder derfor, at tiltalte frakendes retten til som advokat at beskæftige sig med straffesager som forsvarer i 1 år regnet fra landsrettens dom, jf. retsplejelovens § 138, jf. straffelovens § 79.

Et af rettens medlemmer finder ikke fuldt tilstrækkeligt grundlag for at træffe bestemmelse om rettighedsfrakendelse.

Der afsiges dom efter stemmeflertallet."

- oo0oo -

Rettighedsfrakendelsen skulle regnes fra landsrettens dom.

Landsforeningens Meddelelse 32/2006

Tavshedspligt - Forsvarere - Frikendelse - Pålæg - Frakendelse

Straffelovens § 79 og § 152, retsplejelovens § 138 og § 729 a

Advokat A var tiltalt for overtrædelse af sin tavshedspligt, idet han meddelte sin klient K, der var sigtet for overtrædelse af § 192 a, at politiet havde installeret lytteudstyr på hendes bopæl, uagtet at politiet havde meddelt ham pålæg om ikke at videregive oplysningerne.

Der var påstand om, at A i 5 år frakendtes retten til at beskæftige sig med straffesager.

A havde forinden været beskikket for T i en større narkosag, og T blev, inden sagen blev afgjort, sigtet for overtrædelse af våbenloven vedr. nogle mortargranater. K henvendte sig, efter at der var faldet dom i narkosagen, og bad om at få A beskikket, idet der nu var rejst sigtelse mod hende. Der gik lang tid, inden beskikkelsen gik igennem, og forinden var A på ny blevet beskikket for T og fik overbragt to ringbind med ca. 1.000 sider, som han ikke straks gik i gang med at læse, da han samme dag

havde afsluttet en længerevarende straffesag. Dagen efter opsøgte K ham privat. Da K følte sig overvåget, også på sin telefon, spurgte hun A, om man måtte gøre den slags ting, og det bekræftede A.

Senere påviste T de nedgravede våben for politiet efter at have stillet en række betingelser omkring tiltalerejsning og den dom, han var i færd med at afsone. Hvis A havde læst bind 2 af de overgivne mapper igennem, ville han have vidst, at ikke alene K, men også T blev rumaflyttet. K oplyste under sin vidneforklaring, at hun havde skrevet noget tekst på en kuvert, der var et bevismiddel i sagen, jfr. nedenfor i præmisserne. A blev frifundet, præmisserne er gengivet nedenfor.

Retten på Frederiksberg SS 3. 421/2006, 28/11 2006

Dommen er på 11 sider. Der henvises til ovennævnte referat.

Vidnet N fortalte under domsforhandlingen bl.a., at det ikke var hans indtryk, at A havde fortalt K, der var paranoid med hensyn til aflytning, noget som helst konkret, men blot havde udtrykt sig generelt med hensyn til risikoen for aflytning. Hvis K havde fået oplyst, at der konkret var opsat aflytning, var N sikker på, at al handel med stoffer fra ejendommen var holdt op.

Rettens bemærkninger:

"Retten finder efter bevisførelsen at kunne lægge til grund, at tiltalte ved den i anklageskriftet nævnte lejlighed i generelle vendinger har talt med sin klient K om, at det var sandsynligt, at politiet i sager som den omhandlede ville foretage aflytning. Retten finder det imidlertid ikke godtgjort, at tiltalte med udgangspunkt i indholdet af de sagsmapper, som han den 20. maj 2005 om eftermiddagen havde modtaget fra politiet, konkret har meddelt klienten, at politiet havde installeret lytteudstyr på hendes bopæl (...B...), i strid med det pålæg, der var givet i medfør af retsplejelovens § 729 a, stk. 4. Retten har ved bevisbedømmelsen i sagen navnlig fundet at måtte lægge vægt på den forklaring, der er afgivet af vidnet K, idet hun var bindeleddet mellem tiltalte og N samt J. Retten finder at kunne lægge til grund, at hun i den pågældende periode brugte stoffer, og at hun havde en paranoid forestilling om at være overvåget eller aflyttet, hvilket hun havde svært ved at overbevise N og J om. Hendes vidneforklaring, forklaringer til politiet og i tidligere retsmøde og hendes meddelelse på den som bilag 12 fremlagte kuvert findes at måtte vurderes i lyset heraf.

Som følge af det anførte frifindes tiltalte for den rejste tiltale."

Det fremgår af avisen 24Timer for den 13/12 2006, at T i narkosagen var idømt 9 års fængsel, men handlede sig til måske at slippe med den halve straf og andre i artiklen ikke nærmere specificerede krav - alt sammen på skrift - i forbindelse med, at han påviste mortargranaterne over for politiet.

Landsforeningens Meddelelse 33/2007

Forsvarer - Tavshedspligt - Rettighedsfrakendelse

Straffelovens § 79, § 82, § 152, § 164 og retsplejelovens § 138

Advokat A idømt 60 dages ubetinget fængsel for bl.a. at have lækket fortrolige oplysninger fra et lukket retsmøde og falsk anmeldelse af en arrestforvarer. Han blev frataget retten til at udøve advokatvirksomhed i 2 år. En skærpelse af byrettens dom, der lød på 40 dages betinget fængsel og frakendelse i 1 år.

ØL 20. afd. S-1970-06, 8/12 2006

Advokat A på 62 år var tiltalt i 7 forhold.

Forhold 1, straffelovens § 152, stk. 2, jfr. stk. 1, ved i oktober 2004 at have videregivet fortrolige oplysninger fra et lukket retsmøde, idet A efter retsmødet fortalte B og C, at A's klient K var blevet varetægtsfængslet, og at der under ransagningen af hendes lejlighed var fundet ikke under 100.000 kr. og hash til eget forbrug, samt at S ikke var sigtet.

I forhold 2, overtrædelse af straffelovens § 125, stk. 1, nr. 2, jfr. § 21, for at have opfordret B til at bortskaffe genstande af betydning eller spor. A blev under dissens frifundet herfor i byretten, og landsretten tiltrådte frifindelsen, hvorfor referat af bevisførelsen herom udelades.

I forhold 3, anstiftelse til falsk forklaring for retten, jfr. straffelovens § 158, stk. 1, jfr. § 21 og § 23, ved at have forsøgt at få B til at afgive falsk forklaring for retten, idet A formåede hende til at underskrive en erklæring om, at A ikke havde givet hende oplysninger fra det lukkede retsmøde, men at hun selv havde lyttet ved døren til retslokalet.

Subsidiært straffelovens § 155 og medvirken til straffelovens § 163, jfr. § 23, ved at få B til at underskrive en urigtig erklæring med indhold som under den principale tiltale, som A skulle have udarbejdet forlæg til eller dikteret til brug for A's genbeskikkelse i sagen mod K.

Byretten lagde vedrørende dette forhold og det efterfølgende forhold 4 med samme paragraffer, men nu vedr. C, også med en primær og subsidiær tiltale, til grund, at A havde kontaktet B og C og bedt dem møde på hans kontor samme aften. Kvinderne blev bange og kontaktede i stedet politiet. A blev frifundet under dissens i byretten, idet anklagemyndigheden ikke havde ført det til domfældelse nødvendige bevis for, at T skulle have udarbejdet forlæg til eller dikteret de i anklageskriftet citerede breve. Landsretten tiltrådte frifindelsen, selv om det for landsretten fremstod som åbenbart, at B vægrede sig ved at forklare sandfærdigt om tilblivelsen af de pågældende erklæringer. (Se om vidneforklaringen i landsretten i Lf.Medd. 7/2007, ER)

Forhold 5, overtrædelse af straffelovens § 155 og medvirken til overtrædelse af straffelovens § 163, jfr. § 23, ved i januar/februar 2004 at have tilskyndet journalist J til ved brug af urigtig erklæring at skaffe sig adgang til interview med en varetægtsarrestant V, som A var beskikket for, idet J i ansøgningen angav at være en ven af V, selv om formålet alene var at interviewe V, hvilket senere afstedkom en artikel i Ekstra-bladet.

Forhold 6, straffelovens § 152, stk. 1, ved i januar 2004 på sit kontor at lade J gennemlæse politirapporter i V's sag.

Forhold 7, straffelovens § 164, stk. 1, ved i marts 2004 at have anmeldt arrestforvareren i V's arresthus for en mulig overtrædelse af straffelovens § 124, stk. 3, ved at have givet J adgang til at interviewe V.

Der var påstand om fængselsstraf og rettighedsfrakendelse i medfør af straffelovens § 79, subsidiært retten til at beskæftige sig med straffesager. Der var yderligere påstand om, at det ved dommen blev bestemt, at anke ikke havde opsættende virkning.

A påstod frifindelse også for påstanden i forbindelse med rettighedsfrakendelsen.

Der var en omfattende bevisførelse, herunder adskillige politifolk som vidner. Referat heraf udelades, da byretsdommen er på 30 sider. A forklarede bl.a. om forhold 1, at anklageren i retsmødet for lukkede døre havde talt med høj røst. Han bestred at have fortalt noget om penge og hash til kvinderne uden for retslokalet.

Om sine personlige forhold oplyste A bl.a., at han hovedsagelig var beskæftiget som forsvarer i straffesager, men undertiden oplevede, at politiet lagde pres på personer for at få dem til at vælge en anden forsvarer.

Om forhold 5 forklarede A bl.a., at han havde talt med journalist J, der var interesseret i at interviewe V. Denne var ligeledes interesseret i at tale med pressen, men havde flere gange af myndighederne fået afslag herpå, senest ved Justitsministeriets afgørelse og ved senere at indbringe spørgsmålet for Højesteret, der i januar 2004 bestemte, at V ikke måtte tale med pressen, mens sagen verserede. A var blevet chokeret, da han så journalistens artikel om J, da han mente, at indholdet skadede forsvaret af V. A skrev i marts 2004 til Politimesteren i X og oplyste, at der var sket noget uretmæssigt - nærmere betegnet, at arresten havde lukket en journalist ind.

A havde til journalisten sagt, at han kunne sende en besøgstilladelse, men han måtte vente med at besøge V, indtil sagen var afsluttet ved Højesteret. (Der er formentlig tale om sagen U 2004.1759 H, ER).

Om forhold 6 forklarede A bl.a., at han kunne se, at journalisten var på besøg på advokatkontoret på A's 60 års fødselsdag. Selv var A i Holbæk den pågældende dag. Han havde givet journalisten lov til at komme forbi og se et særskilt chartequ med engelske avisartikler om sagen. Der var ingen aftale om, hvornår det skulle ske. A regnede med, at journalisten ville ringe i forvejen og aftale tid. A var meget overrasket, hvis journalisten havde set politirapporterne, idet sagen fyldte 14 ringbind. Det var ikke noget, som A havde medvirket til.

Vedr. forhold 7 forklarede A, at han intet nærmere kendte til den pågældende arrestforvarer. Han kunne lige så godt have skrevet den ansvarlige for arresten i stedet for navnet. Han bestred, at det skulle være en slags tak for sidst i forbindelse med en tidligere sag.

B forklarede bl.a., at hun som veninde til den anholdte K var mødt op til grundlovsforhør, hvor hun mødte C, som hun kendte, men ikke var veninde med. Da retsmødet var slut, talte hun kort med A. De talte ikke om, hvad der var sket i retsmødet. Vidnet havde svært ved at huske, hvad der skete den pågældende dag.

Hun og C lyttede under retsmødet ved døren. Den ene af dørene var ikke helt lukket. Derigennem hørte vidnet i brudstykker, hvad der var fundet i K's lejlighed. Hun blev foreholdt en tidligere forklaring til politiet, hvor hun havde forklaret, at de overhovedet ikke var i stand til at høre, hvad der foregik i retssalen, idet der var dobbeltdøre. Vidnet vedstod at have givet denne forklaring, men oplyste, at hun var påvirket af stoffer, da forklaringen blev givet. Hun troede, at der ville ske en hel masse med hende på grund af sagen. Hun sagde rigtig mange usandheder i den periode. Hvad hun fortalte politiet i en række yderligere forhold, var udtryk for fri fantasi. Nogle af afhøringerne kunne hun ikke huske.

B mente ikke at have fået hjælp til at skrive brevet, der dannede grundlag for tiltalen i forhold 3. Hun gik ud fra, at hun havde sendt det direkte til politiet. Hun havde også skrevet brevet udfærdiget i C's navn.

Under et senere retsmøde, hvor vidnet i mellemtiden havde været anbragt i vidneforvaring, fremkom vidnet med den formodning, som hun ikke havde husket nærmere om tidligere, at det kunne være S, der bad hende om at skrive brevet. Hun havde ikke talt med C om, at hun skrev brevet i C's navn. Det kunne godt være, at vidnet var blevet presset til at skrive brevet.

Blandt de øvrige vidner var anklageren fra grundlovsforhøret, der sagde, at retsmødet var blevet afviklet stille og roligt.

Endvidere en kriminalassistent, der forgæves havde prøvet at skaffe beviser for, at A skulle have mødt B og S på en café. Han havde forevist fotos af de tre på caféen. Der var ingen, der genkendte A. Vidnet oplyste, at han var bekendt med reglerne vedr. fotokonfrontation. (Formålet med vidneforslen kan næppe have været den irregulære fotokonfrontation, men snarere at give vidnet lejlighed til at videregive oplysninger fra et andet vidne om, at der skulle være afholdt et sådant møde, ER)

Den omtalte S forklarede bl.a., at han kendte både A, B, C og K. Han var blevet ringet op af K, der, lige hjemkommet fra en rejse, havde konstateret, at politiet havde været i hendes lejlighed. Hun var bange for at blive anholdt. C havde fortalt, at hun havde været vidne til politiets ransagning. Kort efter ringede B og fortalte, at K var blevet anholdt i B's lejlighed. Vidnet foreslog A som forsvarer. Vidnet bad B gå op i lejligheden og se efter nogle fotos, der var optaget af bl.a. vidnet, samt nogle mobiltelefoner. Senere talte vidnet med C, der fortalte, at politiet havde splittet lejligheden ad. En politimand sagde på et tidspunkt "bingo" og fortalte, at de havde fundet næsten 100.000 i udenlandsk valuta. C fortalte, at der også var fundet en plade hash. Vidnet bad pigerne tage til grundlovsforhøret for at prøve at få noget at vide om sigtelsen og eventuelle medsigtede. B ringede senere og fortalte, hvad hun havde hørt gennem døren.

S var, mens dette skete, i udlandet. Da han kom hjem, opsøgte han B, der fortalte, at hun havde følt sig presset til at sige de ting, hun havde sagt til politiet. Vidnet sagde, at hun burde afkræfte det. Han dikterede et brev, som B skrev. I brevet stod der, at det, hun havde sagt, ikke var rigtigt, og at hun havde fået oplysningerne ved at lytte ved døren. Vidnet dikterede også, at hun gerne ville afhøres af politiet, og at hun gerne ville afgive forklaring i retten. A var ikke til stede, da brevene - også et tilsvarende vedr. C - blev dikteret.

C forklarede, at hun, der boede i samme opgang som K, havde overværet ransagningen af K's lejlighed. Politiet fandt mange penge i komfuret og også noget hash. Vidnet var sammen med B uden for retslokalet, da K var i grundlovsforhør. Efter retsmødet kom A ud og fortalte, at K var blevet varetægtsfængslet. De skulle ikke være nervøse. Den hash, der var fundet i lejligheden, var til eget forbrug. Vidnet er næsten sikker på, at A oplyste, at der var fundet ca. 100.000 kr. Hun var dog ikke helt sikker, da hun måske rodede oplysningerne sammen.

C talte med A én gang senere, hvor han ringede til hende og sagde, at hun skulle komme ind til et møde på hans kontor et kvarter senere. Det var om aftenen. Vidnet tog ikke derind. I løbet af aftenen ringede A fem gange. B havde også sagt til A, at hun ikke ville møde op.

På forehold kunne C godt huske, at A havde sagt, at han ikke mere var forsvarer for K, og vidnet fik skylden for dette. Samme aften ringede hun til politiet, der rådede hende til ikke at møde op hos A.

Senere fik C af politiet forevist et brev, som hun selv skulle have skrevet. Vidnet havde ikke skrevet brevet og ikke set det, før politiet viste det. B talte om at trække sin forklaring tilbage, og at hun havde sendt et brev til politiet. Det var noget med en café, hvor B var mødtes med S og A.

Under yderligere afhøring forklarede C bl.a., at det godt kunne passe, at den ransagende betjent havde talt om godt 100.000 kr. Oplysningen om, at B skulle have mødtes på en café med S og A, havde vidnet alene fra B.

En kriminalassistent bekræftede, at C havde ringet og fortalt, at A havde telefoneret og sagt, at C skulle komme på hans kontor. C var utryg. Vidnet rådede C til at slukke sin telefon. Kort efter ringede B om det samme - også hun var utryg.

Journalist J forklarede vedr. forhold 5-7, at det var A, der under en anden sag, som vidnet overværede, havde henvendt sig til vidnet og fortalt, at han havde en klient V, som ønskede at tale med en journalist, da V fandt, at han blev behandlet urimeligt. A forklarede, at BBC havde fået afslag på at besøge V, og at vidnet skulle bruge sit eget navn, men nok ikke skrive, at han kom fra Ekstrabladet. Hvis han blev spurgt, skulle han blot sige, at han var en af V's venner. A inviterede samtidig vidnet ind på sit kontor, for at vidnet kunne gennemse alle sagens dokumenter. Vidnet kontaktede arresten for at få en besøgstilladelse og aftalte en dato med A, hvor han kunne se sagsmapperne på kontoret.

Foreholdt, at A havde forklaret, at det alene var avisartikler, fastholdt vidnet, at han havde adgang til alle sagens akter. Han talte med A's fuldmægtig, der var meget nervøs og gav udtryk for, at "det er piv ulovligt". Hun og sekretæren fandt sagsmapperne frem.

Forevist nogle af sine notater, oplyste vidnet, at A havde fortalt, at han havde været i clinch med arrestforvareren og det lokale politi, hvor han var blevet sigtet for at smugle vodka ind til V. Sigtelsen var blevet frafaldet.

Vidnet fik ikke fotokopier af materialet på A's kontor. Han mente, at fuldmægtigen havde sagt, at han i hvert fald ikke kunne få kopi af det, han så.

Vedr. besøget i arresten var det V, der havde udfyldt rubrikken i besøgsanmodningen med "friend". Få dage efter avisomtalen ringede A og roste vidnet. Senere modtog vidnet henvendelse fra det lokale politi, der sigtede ham for overtrædelse af straffelovens § 124. Vidnet fik oplyst, at det skyldtes en henvendelse fra A til politiet, hvilket vidnet var meget forundret over.

En kollega E fra Ekstrabladet bekræftede, at J havde fortalt, at det var A, der ansporede J til besøget i arresten. Vidnet mødte A til et retsmøde i en anden by. A forklarede, at det ikke var J, men arrestforvareren, han havde anmeldt til politiet. En slags tak for sidst. Under et besøg i byen havde nogen placeret flasker rundt om hans bil, og personalet i arresten havde anmeldt ham for spirituskørsel.

A's fuldmægtig F bekræftede, at J havde besøgt kontoret. Han skulle se en sag. Han præsenterede sig og sagde, at han var journalist. Han sagde, at han havde en aftale med A, der ikke var på kontoret. Der blev lagt et af de sædvanlige gule sagsomslag frem til journalisten. Det kan godt være, at vidnet havde sagt, at personen ikke måtte se i en sag, fordi det var ulovligt. Vidnet havde dog ikke brugt udtrykket "piv ulovligt".

Byrettens begrundelse og afgørelse vedr. forhold 1:

"Tiltalte har forklaret, at han efter retsmødet talte med B, og at C overhørte samtalen. På baggrund af den af C afgivne forklaring, findes det bevist, at tiltalte videregav oplysninger fra det lukkede retsmøde som beskrevet i anklageskriftet med den undtagelse, at han ikke nævnte, hvorvidt S var sigtet. Tiltalte findes på denne baggrund skyldig i overtrædelse af straffelovens § 152, stk. 1, idet forholdet ikke findes at kunne henføres under stk. 2, hvorfor tiltalte frifindes for denne del af tiltalen. Det bemærkes, at oplysningerne om, at K var blevet varetægtsfængslet, hvor kendelse var blevet afsagt i et lukket retsmøde, er fortrolige oplysninger, og videregivelse heraf er omfattet

af straffelovens § 152, jf. UFR 2005 side 1106 Ø. Det findes uden betydning for strafansvaret, at C gennem hendes overværelse af ransagningen allerede havde kendskab til nogle af de oplysninger, som tiltalte videregav."

Der skete frifindelse med dissens i forhold 2, 3 og 4, også vedr. den subsidiære påstand i forhold 3-4.

Vedr. forhold 5, 6 og 7 bemærkede retten:

"Det bemærkes indledningsvis, at retten ikke har fundet anledning til at afvise forhold 6 som påstået af tiltalte, idet retten finder, at beskrivelsen af forholdet i anklageskriftet også opfylder betingelserne i retsplejelovens § 831, stk. 1, nr. 3.

Der er i forhold 5 og 6 afgivet meget divergerende forklaringer om hændelsesforløbet af tiltalte og af journalist J. J har valgt at opgive sin kildebeskyttelse, og har forklaret om hændelsesforløbet under strafansvar. Tiltalte har forklaret, at J tog initiativ til interviewet, og at tiltalte blot stillede nogle udenlandske avisudklip til journalistens rådighed. J har forklaret i overensstemmelse med beskrivelsen i anklageskriftet.

J har uomtvistet været på besøg i arresten, efter han forinden efter aftale med tiltalte havde været på tiltaltes kontor, uden denne var tilstede, og her gennemset en række papirer, der vedrørte sagen. Henset hertil og til, at J har afgivet forklaring under strafansvar, og at denne forklaring i forhold 6 til dels underbygges af vidnet F's forklaring, findes tiltalte skyldig i forhold 5 og 6 som beskrevet i anklageskriftet uanset, at retten finder det svært i denne sammenhæng at se baggrunden for tiltaltes brev af 2. marts 2004 til politimesteren i X.

Som tiltaltes brev af 2. marts 2004 til politimesteren i X er formuleret, hvor arrestforvarerens navn udtrykkeligt anføres i overskriften, sammenholdt med den viden tiltalte havde om tilblivelsen af interviewet, findes tiltalte skyldig som anført i anklageskriftet. Retten har endvidere lagt vægt på den af vidnet E (journalistkollegaen, ER) afgivne forklaring."

Vedr. sanktionerne anførte retten:

"Straffen fastsættes til fængsel i 40 dage, jf. straffelovens § 152, stk. 1, § 155, § 163, jf. § 23 samt § 164, stk. 1.

Retten har ved strafudmålingen lagt vægt på, at forholdene er begået under tiltaltes virke som beskikket forsvarsadvokat.

Straffen skal ikke fuldbyrdes, hvis tiltalte overholder den betingelse, som er angivet nedenfor, jf. straffelovens § 56, stk. 2. Retten har herved lagt vægt på, at tiltalte ikke tidligere er straffet, samt på konsekvenserne af rettighedsfrakendelsen.

Den subsidiære påstand om rettighedsfrakendelse tages i medfør af de påberåbte bestemmelser til følge som nedenfor bestemt. Der er ved afgørelsen lagt vægt på, at de kriminelle forhold er begået under tiltaltes udøvelse af hvervet som beskikket forsvarsadvokat, og der findes ikke grundlag for at frakende tiltalte retten til at virke som advokat i øvrigt.

Retten har ikke fundet grundlag for i medfør af straffelovens § 79, stk. 4, jf. stk. 1, at bestemme, at anke ikke har opsættende virkning."

Den betingede straf var med prøvetid på 1 år. Rettighedsfrakendelse som forsvarer skulle ligeledes vare 1 år.

A ankede, principalt med påstand om hjemvisning, da byretten som begrundelse for domfældelse i forhold 5 og 6 havde tillagt J's forklaring større vægt end A's udelukkende baseret på, at vidnet udtalte sig under strafansvar, hvilket udgjorde en krænkelse af A's rettigheder, "såfremt det tillægges negative processuelle konsekvenser, at han som tiltalt nyder den beskyttelse, at han ikke udtaler sig under strafansvar".

Subsidiært påstod A frifindelse og fremlagde et processkrift med sine indsigelser vedr. de enkelte forhold (udeladt af referatet, ER).

Anklagemyndigheden påstod afvisning af A's hjemvisningspåstand, da påstanden ikke blev nedlagt i forbindelse med A's anke, subsidiært påstodes frifindelse. I øvrigt blev påstået dom efter anklageskriftet samt skærpeelse, herunder med påstand om frakendelse af retten til at drive advokatvirksomhed m.v. indtil videre.

Der var enighed om, at kendelsen om varetægtsfængsling i forhold 1 var afsagt for åbne døre, hvorfor underretning om varetægtsfængslingen udgik af tiltalen.

(Det er ikke af den rekvirerede domsudskrift fra landsretten muligt at se, hvem der afgav forklaring, da alle navne er udeladt af udskriften. En række af forklaringerne fra byretten er tilsyneladende blevet dokumenteret, ER)

Et nyt vidne, en journalist D fra BT, forklarede bl.a., at han havde overværet en samtale mellem A og J om V's manglende adgang til at tale med danske journalister. A kom ikke med forslag til, hvordan det kunne lykkes for hverken vidnet eller J at

komme i forbindelse med V. Vidnet kunne ikke udtale sig om, hvorvidt J på et senere tidspunkt havde talt med A alene.

A's advokatsekretær G forklarede, at hun var bekendt med, at en journalist havde aftalt med A, at han skulle se på en sag, der lå på et bord hos A. På bordet lå et mindre omslag, som A havde lagt frem. Det var ikke et ringbind. På et tidspunkt ringede en advokat I for at tale med A, der imidlertid var i retten. I sagde, at han og Ekstrablade-
dets journalister ville komme efter A, idet denne skulle have anmeldt en journalist til politiet. I var meget ubehagelig i telefonen.

Landsrettens begrundelse og resultat:

"Ad tiltaltes hjemvisningspåstand:

Landsretten finder efter en samlet vurdering af sagens omstændigheder ikke tilstrækkelig grundlag for at afvise tiltaltes hjemvisningspåstand.

Det forhold, at byretten i begrundelsen vedrørende forhold 5 og 6 blandt andet henviser til, at J afgav forklaring under straffeansvar indebærer efter landsrettens opfattelse ikke en krænkelse af tiltaltes rettigheder. Påstanden om hjemvisning tages derfor ikke til følge.

Ad forhold 1:

Landsretten tiltræder, at der var tale om fortrolige oplysninger, og det findes også efter bevisførelsen for landsretten tilstrækkeligt godtgjort, at tiltalte har overtrådt straffelovens § 152, stk. 1, som bestemt i den indankede dom med den af anklagemyndigheden nævnte præcisering af tiltalen, for hvilken tiltalte frifindes. Det tiltrædes endvidere, at der ikke er grundlag for at henføre forholdet under straffelovens § 152, stk. 2.

Landsretten tiltræder endelig, at det ikke har betydning for strafansvaret, at C gennem sin overværelse af ransagningen allerede havde kendskab til nogle af de oplysninger, som tiltalte videregav.

Det forhold, at tiltalte på ny blev beskikket som forsvarer for K og siden blev beskikket som forsvarer for S, tillægger landsretten ikke betydning ved vurderingen af strafansvaret. (De indsatte initialer er gættet af referenten, da landsrettens udskrift er delvis uforståelig, ER)

Ad forhold 2:

Heller ikke efter bevisførelsen for landsretten anses det for tilstrækkeligt godtgjort, at tiltalte ved at indtale den pågældende besked på B's telefonsvarer havde forsæt til at fjerne spor i sagen. Herefter, og da det heller ikke for landsretten er dokumenteret, at smykkerne havde værdi af betydning, tiltrædes det, at tiltalte er blevet frifundet i dette forhold.

Ad forhold 3 A - 4 B:

Uagtet det efter bevisførelsen for landsretten fremstår som åbenbart, at B vægrede sig ved at forklare sandfærdigt om tilblivelsen af de i disse forhold nævnte 2 erklæringer, er der heller ikke efter bevisførelsen for landsretten ført det til domfældelse i en straffesag fornødne bevis for, at tiltalte har handlet som nærmere beskrevet i anklageskriftet.

Landsretten tiltræder derfor, at tiltalte er blevet frifundet i disse forhold.

Ad forhold 5:

Også efter bevisførelsen for landsretten findes det efter den af J afgivne forklaring, som ikke er tilbagevist af D's forklaring for landsretten, tilstrækkeligt godtgjort, at tiltalte er skyldig i dette forhold. Den omstændighed, at J rettede henvendelse til ? i skrivelsen af 5. februar 2004, som har været fremlagt i landsretten, ændrer ikke herved. (Der henvises til bemærkningerne ovenfor, hvorefter initialerne er indsat af referenten på baggrund af landsrettens delvis ulæselige udskrift, ER)

Ad forhold 6:

Også efter bevisførelsen for landsretten findes det bevist, at J på tiltaltes kontor fik adgang til at læse det i anklageskriftet omhandlede materiale.

Efter de af J, F og G afgivne forklaringer findes det videre tilstrækkeligt godtgjort, at gennemlæsningen skete med tiltaltes vidende.

Det bemærkes, at indholdet af politirapporter som udgangspunkt må anses som fortroligt materiale, jf. straffelovens § 152, stk. 3. Herefter og under henvisning til justitsministeriets afgørelse af 7. januar 2004, som den 25. februar 2004 stadfæstedes af Højesteret, må tiltalte have indset, at materialet skulle behandles fortroligt.

Det forhold, at materialet eller dele heraf havde været fremme i åbne retsmøder ændrer ikke herved.

Landsretten tiltræder derfor, at tiltalte er fundet skyldig i forholdet.

Ad forhold 7:

Af de af byretten anførte grunde tiltræder landsretten, at tiltalte er fundet skyldig i forholdet. Den omstændighed, at J siden blev dømt i anledning af besøget hos V ændrer ikke herved.

Straffastsættelse

4 dommere finder, at straffen efter forholdenes karakter bør fastsættes til fængsel i 60 dage.

2 dommere finder, at straffen efter karakteren af og baggrunden for forhold 7 bør fastsættes til fængsel i 3 måneder.

I overensstemmelse med stemmeflertallets afgørelse fastsættes straffen i medfør af de i byrettens dom nævnte bestemmelser i straffeloven til fængsel i 60 dage.

Uanset tiltalte ikke tidligere er straffet, finder landsretten navnlig på grund af karakteren af forhold 7 ikke grundlag for at gøre straffen helt eller delvist betinget.

Rettighedsfrakendelse

Forholdene blev begået i forbindelse med tiltaltes udførelse af sit erhverv som advokat. Under henvisning hertil samt forholdenes karakter og omfang finder landsretten, at tiltalte er uværdig til den agtelse og tillid, der må kræves til udøvelse af advokatvirksomhed, jf. retsplejelovens § 138 og straffelovens § 79, stk. 1.

Af samme grund finder landsretten ikke anledning til at begrænse rettighedsfrakendelsen, som bestemt i byrettens dom. Frakendelsen fastsættes som nedenfor bestemt:

T h i k e n d e s f o r r e t :

Byrettens dom i sagen mod A ændres, således at han straffes med fængsel i 60 dage.

A frakendes retten til at udøve advokatvirksomhed eller at virke som advokatfuldmægtig i 2 år fra denne dom.

A skal betale sagens omkostninger for landsretten."

Tavshedspligt - Forsvarere - Betinget straf - Rettighedsfrakendelse - Opsættende virkning

Straffelovens § 56, § 79, § 82 og § 152, retsplejelovens § 138

Advokat A havde videregivet fortrolige oplysninger fra lukkede retsmøder og sagens øvrige akter, idet han over for B oplyste, at en medsigtet til politiet og i lukkede retsmøder havde afgivet en omfattende forklaring om L, samt at politiet ville begære L udleveret fra udlandet.

Byretten, der tillige dømte for et hashforhold, som der blev frifundet for i landsretten, ikendte en betinget straf af fængsel i 3 måneder. A blev frakendt retten til at beskæftige sig med straffesager i 1 år.

Landsretten, der som nævnt frifandt for hashforholdet, fastsatte straffen til betinget fængsel i 40 dage og stadfæstede rettighedsfrakendelsen. Landsretten bemærkede, at der ikke havde været anledning til som sket at bestemme, at anke ikke skulle tillægges opsættende virkning.

ØL 4. afd. a.s. S-3714-06, 5/1 2007

A på 62 år var tiltalt for overtrædelse af lov om euforiserende stoffer ved i april 2004 i en bodega at have modtaget 200 g hash med henblik på hel eller delvis videreoverdragelse.

I forhold 2, straffelovens § 152, stk. 2, jfr. stk. 1, ved i marts 2005 i forbindelse med sit virke som beskikket forsvarer for K, der var blevet fængslet i isolation for overtrædelse af straffelovens § 181, § 191 og § 237, under særligt skærpende omstændigheder på et uoplyst sted og på en uoplyst måde uberettiget at have videregivet fortrolige oplysninger fra lukkede retsmøder og fra sagens øvrige akter, idet han over for B oplyste, at den medsigtede J til politiet og i lukkede retsmøder havde afgivet en omfattende forklaring, der var belastende for L, samt at politiet ville begære L anholdt og udleveret fra udlandet som mistænkt for overtrædelse af straffelovens § 181.

Der var påstand om fængselsstraf og frakendelse indtil videre af retten til at udøve advokatvirksomhed m.v., subsidiært indtil videre retten til at beskæftige sig med straffesager, samt at en eventuel frakendelse ikke blev tillagt opsættende virkning under en eventuel anke.

A påstod frifindelse.

Bevisførelsen om sagens forhold 1 undlades af referatet, henset til landsrettens resultat.

A oplyste om sine personlige forhold, at han for 50 % af sagernes vedkommende beskæftigede sig med strafferet. Han havde ikke noget speciale og var ikke beneficeret.

L var en af hans ældste klienter og var med tiden også blevet en god ven. Han havde tidligere ført sager for K og L.

Han kendte også B, som han havde bistået i en civil sag, og som han skulle holde møde med mellem to retsmøder. Han havde til B nævnt, at han skulle til en afhøring af J. (Stærkt forkortet referat)

B forklarede bl.a., at han havde holdt møde med A, der havde haft lynende travlt, da han skulle møde i retten. Vidnet kendte L og dennes familie og fik af disse at vide, at J havde snakket. Vidnet havde aldrig af A fået noget at vide om, hvad der var foregået i retten. Vidnet blev foreholdt en aflytning, men fastholdt sin forklaring.

Politiet havde aflyttet L og B's telefoner - 5 samtaler samme dag, som mødet mellem A og B fandt sted, 7 samtaler de følgende dage i samme måned.

Byrettens begrundelse vedr. forhold 2:

"Det fremgår af de afspillede telefonaflytninger, at B var i besiddelse af nogle oplysninger, der stammede fra de lukkede retsmøder og straffesagens akter i øvrigt. Det fremgår endvidere, at han havde fået oplysningerne af tiltalte. I tiltaltes kalender for 2005 er B's telefonnummer noteret på bladet for den 2. marts ud for kl. 15.00. Herefter finder retten det godtgjort, at tiltalte efter retsmødet den 2. marts orienterede B om, hvad der var passeret i retsmødet, herunder at J havde forklaret, at L havde været indblandet i en sag om brandstiftelse. Det findes endvidere godtgjort, at tiltalte ligeledes havde fortalt, at L som følge heraf ville blive sigtet, anholdt og udleveret fra Thailand. Tiltalte findes derfor skyldig i den rejste tiltale.

Straffen fastsættes efter straffelovens § 152, stk. 1 og bekendtgørelse nr. 698 af 31. august 1993 om euforiserende stoffer § 27, stk. 1 jf. § 2 til fængsel i tre måneder.

Straffen skal ikke fuldbyrdes, hvis tiltalte overholder de betingelser, som er angivet nedenfor, jf. straffelovens § 56, stk. 2.

Retten finder under henvisning til forholdenes grovhed, at den subsidiære påstand om rettighedsfrakendelse efter straffelovens § 79 skal tages til følge. Domsmandsretten finder ikke, at der er fuldt tilstrækkeligt grundlag for at frakende tiltalte retten til at virke som advokat i øvrigt.

Anklagemyndighedens begæring om at anke ikke tillægges opsættende virkning tages til følge som nedenfor bestemt."

- oo0oo -

Betingelserne omfattede 1 års prøvetid, og frakendelsen af retten til at beskæftige sig med straffesager blev ligeledes sat til 1 år. Anke havde ikke opsættende virkning.

A ankede til frifindelse, herunder frifindelse for påstanden om rettighedsfrakendelse, subsidiært formildelse af såvel rettighedsfrakendelsen som længden af den udmålte straf.

Anklagemyndigheden påstod skærpelse, således at fængselsstraffen blev forhøjet og gjort ubetinget. Vedrørende rettighedsfrakendelsen var der påstand om frakendelse af retten til at udøve advokatvirksomhed m.v. i 3 år fra byrettens dom.

Der var supplerende bevisførelse i landsretten (ikke relevant for referatet, ER).

A oplyste om sine personlige forhold bl.a., at han på grund af rettighedsfrakendelsen havde måttet afskedige to sekretærer og afvikle ca. 60 straffesager.

Landsretten fandt vedr. hashforholdet det ikke med den til domfældelse i en straffesag tilstrækkelige sikkerhed godtgjort, at A var skyldig i den rejste anklage.

Vedr. forhold 2 bemærkede landsretten:

"Det tiltrædes, at det ved de afspillede telefonaflytninger sammenholdt med de i øvrigt under sagen fremkomne oplysninger er bevist, at B var i besiddelse af de i anklageskriftet nævnte oplysninger, at disse oplysninger stammede fra de lukkede retsmøder og straffesagens akter i øvrigt, og at B havde fået disse oplysninger af tiltalte, som flere gange under telefonsamtalerne med navns nævnelse angives som kilde til de nævnte oplysninger.

Med denne begrundelse findes det også efter bevisførelsen for landsretten godtgjort, at tiltalte i dette forhold er skyldig i overtrædelse af straffelovens § 152. Det tiltrædes, at forholdet er henført under straffelovens § 152, stk. 1.

Straffen:

Straffen, som fastsættes efter straffelovens § 152, stk. 1, udmåles til fængsel i 40 dage.

Retten har ved strafudmålingen lagt vægt på karakteren af de videregivne oplysninger, der var egnede til at modvirke efterforskningen i en brandstiftelsessag.

Henset at tiltalte ikke tidligere er straffet af betydning for denne sag samt under hensyn til konsekvenserne af rettighedsfrakendelsen tiltrædes det, at straffen gøres betinget på vilkår som fastsat ved byrettens dom.

Uanset at det ved byrettens dom er bestemt, at anke af dommen ikke tillægges opsættende virkning, findes prøvetiden - i modsætning til frakendelsestiden - at burde regnes fra landsrettens dom.

Rettighedsfrakendelse:

5 dommere tiltræder af de af byretten anførte grunde, at tiltalte frakendes retten til under sit virke som advokat at beskæftige sig med straffesager som forsvarer i 1 år regnet fra byrettens dom. Det bemærkes, at der i øvrigt ikke har været anledning til som sket at bestemme, at anke ikke skulle tillægges opsættende virkning.

1 dommer finder, at tiltalte i medfør af straffelovens § 79 skal frakendes retten til at udøve advokatvirksomhed samt til at virke som advokatfuldmægtig i et tidsrum af 1 år regnet fra byrettens dom. Denne dommer har lagt vægt på, at forholdet blev begået i forbindelse med tiltaltes udførelse af sit erhverv som advokat, og at forholdet efter sin karakter gør tiltalte uværdig til den agtelse og tillid, der må kræves ikke blot til udøvelse af hvervet som forsvarer, men til udøvelse af advokathvervet som sådant, jf. herved retsplejelovens § 138.

Der afsiges dom i overensstemmelse med flertallets resultat.

Med de anførte ændringer stadfæstes byrettens dom."

- oo0oo -

Prøvetiden for den betingede dom blev også i landsretten sat til 1 år.

Politiet - Ordensbekendtgørelsen - Fornærmelige ytringer - Frifindelse

Ordensbekendtgørelsens § 3

T var tiltalt for på gaden at have udvist støjende og fornærmelig adfærd mod det tilstedeværende politipersonale, men blev frifundet, idet hans ytringer ikke fandtes at være omfattet af bestemmelsen, ligesom hans gestus ikke kunne anses for rettet mod de tilstedeværende betjente, men mod T's medbragte hund, hvorfor han blev frifundet.

Københavns Byret SS 36. 22011/2006, 28/11 2006

T på 32 år var tiltalt for overtrædelse af ordensbekendtgørelsens § 18, jfr. § 3, stk. 1, ved på Refshalevej (nær Christiania, ER) at have udvist støjende og fornærmelig adfærd, idet han råbte: "Fjolser", "I er hjernelamme" og "Jeg synes, I er lamme i roen" eller lignende, ligesom han lavede onanibevægelser henvendt til det tilstedeværende politipersonale.

Der var påstand om bødestraf. T nægtede sig skyldig og forklarede (resten er citat af dommen):

"... at han var på det i anklageskriftet nævnte sted og tidspunkt. Tiltalte kom kørende i sin bil, da han blev vinket ind til siden af en kvindelig betjent. Tiltalte rullede vinduet ned, og betjenten oplyste, at tiltalte var sigtet for overtrædelse af lov om euforiserende stoffer, hvorfor han og bilen skulle visiteres. Tiltalte havde sin hund siddende på bagsædet. En mandlig betjent, der stod på den modsatte side af bilen, var samtidig ved at åbne ind til bilens bagsæde. Tiltalte gjorde opmærksom på hunden og sagde, at den mandlige betjent nok skulle vente lidt med at åbne døren. Den kvindelige betjent sagde til tiltalte, at han skulle få styr på hunden, ellers ville den blive skudt. Tiltalte blev meget vred over betjentens adfærd. Tiltalte oplyste samtidig, at han havde dårlig ryg, hvorfor han ikke kunne blive visiteret samtidig med, at han skulle holde hunden. Den kvindelige betjent gentog, at tiltalte skulle komme ud af bilen og tage hunden med. Tiltalte steg ud af bilen og tog hunden med. Tiltalte blev visiteret. Der blev ikke fundet stoffer hverken på tiltalte eller i bilen. Under episoden udtalte tiltalte som angivet i anklageskriftet. Tiltalte fastgjorde sin hund til et hegn. Mens tiltalte stod vendt mod hunden, gjorde han onanibevægelser mod denne, mens han sagde til hunden: "Har man set mage". Der var flere mennesker til stede og udtalelserne blev råbt højt af tiltalte ...

Retten's begrundelse og afgørelse:

Således som anklageskriftet er formuleret, og som sagen er oplyst for retten, findes tiltaltes ytringer ikke at være omfattet af ordensbekendtgørelsens § 3, stk. 1, ligesom tiltaltes gestus ikke kan anses for rettet mod de tilstedeværende betjente, hvorfor tiltalte under disse omstændigheder vil være at frifinde.

Thi kendes for ret:

Tiltalte T frifindes."

Landsforeningens Meddelelse 36/2007

Vidnetrusler - Beviser - Frifindelse

Straffelovens § 123

T var tiltalt for vidnetrusler ved i anledning af en voldsanmeldelse mod ham telefonisk og ved SMS-beskeder til K at have truet hende med at offentliggøre intime billeder af hende på internettet, hvis hun ikke trak anmeldelsen tilbage. Bevisførelsen sammenholdt med anklageskriftet gav ikke et til domfældelse fornødent bevis, hvorfor T blev frifundet.

Københavns Byret SS 36. 22480/2006, 29/11 2006

T på 27 år var tiltalt for overtrædelse af straffelovens § 123 ved i anledning af, at K i november 2005 havde anmeldt ham for vold og afgivet forklaring herom til politiet, i december 2005 telefonisk og ved SMS-beskeder til K at have truet hende med at offentliggøre intime billeder af hende på internettet, hvis hun ikke trak anmeldelsen tilbage.

Der var påstand om fængselsstraf. T, der var ustraffet, påstod frifindelse.

T forklarede bl.a., at K var hans kæreste til den 28. november 2005. Han blev kontak-
tet af politiet to måneder senere og fik at vide, at K havde anmeldt ham for vold. (Se-
nere i afhøringen rettet til 19/12 2005). Den kontakt, han havde haft med hende for-
inden, havde drejet sig om, at han ikke kunne få sine ting udleveret. K nævnte ikke
for ham, at hun havde anmeldt ham. Han havde i en SMS til hende sagt, at han var
heldig at have billederne af hende. Han havde ikke og har ikke haft billederne. Han
havde ringet til hendes chef i en anden forbindelse. Det var dog først efter, at han
havde fået besked af politiet om, at voldssagen mod ham var frafaldet. Dette drejede
sig om, at han mistænkte K, der arbejdede for kommunen, for uberettiget at skaffe
oplysninger om ham i hans kommunejournal.

K forklarede bl.a., at hun ikke selv havde fortalt T om anmeldelsen, men T havde fået det at vide af en svigerinde. T kontaktede K telefonisk i december 2005, hvor han truede med at gå til hendes arbejdsgiver, hvis hun anmeldte T for vold. Det blev gentaget over en længere periode, både telefonisk og via SMS'er, som hun ikke længere var i besiddelse af. Efter at T havde været til afhøring i december 2005, begyndte truslerne om at lægge intimbilleder ud på nettet. Cd'en var i dag væk.

K's arbejdsgiver A oplyste som vidne bl.a., at han var blevet kontaktet af T i november-december 2005 vedr. K's mulige opslag på kommunens interne edb-system. Vidnet fandt frem til, at der havde fundet en overtrædelse af reglerne sted. Under en tjenstlig samtale med K gav denne udtryk for at være blevet truet. Hun viste nogle SMS'er på sin telefon. Vidnet opfattede disse som truende, men kunne ikke gengive truslerne. Udspurgt af forsvareren huskede vidnet, at der i nogle af SMS'erne stod noget om intimbilleder, hvilket påvirkede K meget.

To gode venner af K støttede denne i, at K havde modtaget SMS'er om, at T ville offentliggøre nogle billeder. Det første vidne huskede ikke det nøjagtige tidspunkt, men det var i slutningen af 2005. Det andet vidne havde overhørt en samtale (udateret, ER), hvor T skulle have sagt, at hvis K anmeldte ham for vold, ville han melde hende på arbejdet.

Rettens begrundelse og afgørelse gengives i sin helhed:

"Efter den skete bevisførelse og således som anklageskriftet er formuleret finder retten, at det ikke med det til en domfældelse fornødne bevis er godtgjort, at tiltalte er skyldig i henhold til anklagen. Tiltalte frifindes herefter.

Thi kendes for ret:

Tiltalte T frifindes.

Statskassen betaler sagens omkostninger."